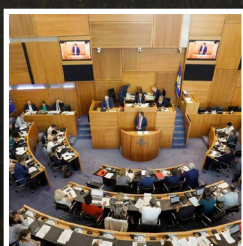
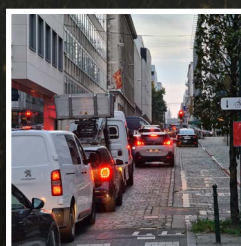

EENZAAM LEVEN IN BRUSSEL

ACTUALITEIT
*Brusselse begroting
stevent als de Titanic op
een ijsberg af*
Pagina 3

ACTUALITEIT
*Vlaams Belang in actie
tegen Good Move*
Pagina 12

LID WORDEN?

25,00 EUR: **steunend** lid

12,50 EUR: **normaal** lid

Schrijf het bedrag over op rekening van Vlaams Belang

BE39 4352 0249 1119 en vermeld uw naam en voornaam en uw volledige adres.

Vervolgens ontvangt u het Vlaams Belang Magazine en de publicaties van de Brusselse afdeling.

ONS CONTACTEREN?

**Madouplein 8 bus 4
1210 BRUSSEL**

**Place Madou 8 boîte 4
1210 BRUXELLES**

02 209 23 11

brussel@vlaamsbelang.org

**vlaamsbelangbrussel.be
vlaamsbelangbruxelles.be**

@vlaamsbelangbrussel

Foto's:
BRUCIEL

EDITORIAAL

WEG MET DE GEITENWOLLENSOKKEN!

Toen er in Brussel rellen uitbraken na een voetbalmatch tussen Marokko en België keek niemand daar nog van op. Dat een aantal progressieve stemmen er op sociale media, in de kranten en in televisieprogramma's er alles aan deden om alles te relativiseren, was evenmin verrassend. Men had het over "voetbalhooligans". Maar laat ons eerlijk zijn: deze benaming dekt geenszins de lading.

Voor een bepaald type uitschot is immers elke reden goed om de boel af te breken. Marokko wint een voetbalmatch? Rellen. Marokko verliest een voetbalmatch? Ook rellen. In de zomer hebben ze geen buitenzwembad, dus relletjes. Met Oudjaar werd er, aldus de burgemeester van Molenbeek, "geen feestje voor de jongeren georganiseerd." Resultaat? Rellen. Met voetbal heeft dat allemaal niets meer te maken. Met een totale afkeer van onze maatschappij en samenleving des te meer.

Een aanleiding hebben deze primaten immers al lang niet meer nodig om de boel te verzieken. Politie, brandweperlui en ambulanciers kunnen er over meespreken: in heel wat wijken is het zover gekomen dat elke oproep een hinderlaag kan zijn, waarbij de hulpdiensten bekogeld worden met flessen, stenen en god-weet-wat. Wie dat allemaal aanschouwt, zou snel de hoop op een beter Brussel gaan opgeven.

Maar dat ligt niet in de aard van het Vlaams Belang. Als de politieke moed er bij de andere partijen zou zijn, dan kan Brussel er binnen één legislatuur helemaal anders gaan uitzien. Maar dan moet men wel het geweer van schouder gaan veranderen. Gedaan met het tolereren, goedpraten en "verklaren" van asociaal en crimineel gedrag. Tijd om de geitenwollensokken, die inmiddels vol gaten zitten, uit te doen en de combat boots aan te trekken. New York kan als lichtend voorbeeld dienen: Brussel heeft nood aan een combinatie van het nultolerantiebeleid van de jaren '90, gecombineerd met de nabijheidspolitie die de stad vandaag kenmerkt. Met andere woorden: op elke straathoek een politieagent die aanspreekbaar is én een bestraffing van alle vormen van criminaliteit en asociaal gedrag.

Als het de Brusselse regering echt menens is om de stad leefbaar te maken voor iedereen, trekt ze eindelijk de juiste conclusies en zit men zo snel mogelijk samen met de Federale collega's om een noodplan voor Brussel uit te werken. Het Vlaams Belang zal alvast niet nalaten om daar op te blijven wijzen.

Bob De Brabandere

Senator en voorzitter Vlaams Belang Brussel

DE BRUSSELSE BEGROTING STEVENT ALS DE TITANIC OP EEN IJSBERG AF

De Brusselse regering slaagt er amper in om de interne spanningen te verbergen en koopt tijd met geld dat ze niet heeft. Minister van Begroting Sven Gatz (Open Vld) probeert de schijn op te houden om scheldschieters niet al te zeer te verontrusten, maar kan niet verbergen dat het hoofdstedelijk Gewest afstevent op een financieel fiasco. Hij belooft een sluitende begroting in 2024, maar heel wat toekomstige projecten, zoals de nieuwe metrolijn, zijn op financieel drijfzand gebouwd.

De Brusselse regering heeft haar begrotingsakkoord voor 2023 voorgesteld. Opnieuw een begroting in het rood, al zou dit volgens Gatz voor het laatst zijn. Opvallend is het signaal dat de Brusselse regering wil geven als antwoord op de ontsporende inflatie en hoog oplopende energiefacturen. Men voorziet een provisie van zomaar eventjes 200 miljoen euro, waarvan 120 miljoen moet dienen als directe steun aan ondernemingen en 26 miljoen voor de vzw's die afhankelijk zijn van het Gewest, en de Vlaamse, Franstalige en Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. En daarnaast kunnen ook de OCMW's en lokale besturen rekenen op extra geld.

Gatz had voorgenomen de kredietinstellingen te sussen met een besparing van 150 miljoen. Hij lijkt daarin geslaagd te zijn, maar daar staat dan meteen een enorme meerkost van minstens 200 miljoen tegenover. **Het Hoofdstedelijk Gewest is een doorgeefluik van geld dat het niet heeft. Men geeft zowat 25 procent meer uit dan er inkomsten zijn.**

AAN HET FINANCIIEEL PARASITISME WORDT NIET GERAAKT

Er bestaat een systeem. Lokale overheden en OCMW's spelen Sinterklaas voor hun kiespubliek en komen daarna bij het Gewest om geld bedelen. Hetzelfde geldt voor Franstalige Gemeenschapsinstellingen die een tweetalige, bicommunautaire stempel krijgen en zo Brussels geld kunnen tanken. En dan zwijg ik nog van de haast oneindige lijst aan subsidies die in het Brussels worden rondgestrooid en de vele VZW's die nu ook extra geld krijgen. En elke crisis dient als excuus om het Brussels financieel parasitisme zeker niet aan te pakken. Ik zie het Hoofdstedelijk Gewest zoals de Titanic afsteveneren op de financiële ijsbergen. Brusselse politici rekenen opnieuw op Vlaanderen om via de federale kas en de stadstol een reddingsboei toegeworpen te krijgen.

Ik zie gelukkig ook een positieve noot. Minister voor werkgelegenheid Bernard Clerfayt (DéFI) sloeg de nagel op de kop door te stellen dat de lamentabele activiteitsgraad van de Brusselse bevolking en het gebrek aan talenkennis van Brusselse werklozen de grote uitdaging is. Het is ooit anders geweest. Vraag is of Clerfayt, wiens partij in de regering al te vaak in de hoek wordt gezet, effectief de ruimte krijgt om dit fundamentele probleem efficiënt aan te pakken.

Dominiek Lootens-Stael
Fractievoorzitter Brussels Parlement

GEZIEN IN BRUSSEL

We hebben een MAROKKANENPROBLEEM

- Druggeweld: vooral Marokkanen
- WK-geweld: vooral Marokkanen
- Geweld op oudjaar: vooral Marokkanen
- Fraude sociale woningen: vooral Marokkanen

Laten we het daar eens over hebben. Niet in het minst voor Marokkanen die het wél goed voor hebben.

- Tom Van Grieken

Net zoals in Anderlecht, Molenbeek, Jette, ... verzetten burgers zich tegen de tentakels van het regionaal circulatieplan Good Move. Op 24 november vond een burgerinterpellatie plaats in de gemeente Elsene, waar verschillende wijken economisch en sociaal dreigen te verstikken door de dogmatische ideeën van Ecolo en PS. Het Vlaams Belang staat aan de kant van deze kritische burgers. Good Move = No Move!

Terwijl men naar aanleiding van een wereldkampioenschap de mond vol heeft over het zich aanpassen aan de plaatselijke zeden en moraal, proberen mensen met dezelfde spirit de zeden en de moraal hier in Brussel voortduren aan te passen.

Het neutraliteitsbeginsel bij de overheid en het verbod op het dragen van religieuze symbolen moet daarom ook bevestigd worden in Brussel. Enkel het Vlaams Belang blijft hiervoor vechten.

In de Aarschotstraat vond op 10 november een dodelijke islamitische aanslag plaats op een politieagent.

De dader:

- was illegaal in het land;
- bedreigde agenten in het commissariaat;
- werd diezelfde dag vrijgelaten door Justitie;
- riep "Allahu Akbar"
- vermoordde een agent en verwondde een andere.

En alweer vielen onze politici uit de lucht...

EEN GESLAAGD BEZOEK AAN DE BASILIEK VAN KOEKELBERG

Op zaterdag 1 oktober organiseerde Vlaams Belang Brussel een bezoek aan de Basiliek van het Heilig Hart van Koekelberg. De opkomst was zo groot dat we een beroep moesten doen op drie gidsen om het zeventigtal deelnemers rond te leiden in het gebouw.

De basiliek behoort natuurlijk tot ons nationaal erfgoed, maar wekt ook heel wat herinneringen op bij alle Brusselaars, zoals de vergane glorie uit de tijd van Leopold II. Hij had het idee om op de locatie van de basiliek een pantheon te laten bouwen voor de nationale helden van België. In 1902 werd het project aangepast naar een basiliek.

De initiatiefnemers van dit gigantische gebouw wilden vanaf het begin in de tijdsgeest blijven, waardoor de "Art Deco"-stijl zich vanzelf opdroeg. Die resoluut moderne en onconventionele keuze van de Gentse architect Albert Van Huffel moest de aandacht trekken van de architectuurwereld. In het begin stelde de Monumentencommissie zich terughoudend op, en deed zelfs blijk wantrouwen naar het project toe. Zo formuleerde de commissie een reeks opmerkingen en eiste daarbij dat een maquette van het project gebouwd zou worden. De presentatie ervan vond plaats op de Internationale Tentoonstelling van Moderne Decoratieve en Industriële Kunsten die in 1925 in Parijs werd gehouden. Met het project won de architect een prijs, hetgeen groen licht gaf en zo de bouw van de basiliek definitief lanceerde.

Na vele hinderpalen, waaronder twee wereldoorlogen, werd de basiliek uiteindelijk op 11 november 1970 ingehuldigd ter gelegenheid van de vijftienvijftigste verjaardag van het

episcopaat van kardinaal Joseph Suenens.

Zoals we in onze vorige edities reeds aanhaalden, is dit pareltje van ons culturele en spirituele erfgoed de afgelopen maanden het slachtoffer geweest van een ongekende golf van vandalisme, met 42 gebroken glasramen als gevolg. Dat laatste is duidelijk een daad van kwade wil, een regelrechte aanval op een nationaal en religieus symbool. Meer nog, met die daad willen de allochtone hangjongeren, waartussen de daders kunnen gezocht worden, ook hun aversie naar onze samenleving nogmaals uiten.

Het was dan ook een uitgewezen kans voor het Vlaams Belang om hulde te brengen aan dit emblematische gebouw uit onze stad. Hiermee willen we ook onze solidariteit tonen aan de beheerders en de gelovigen na deze vandalismegolf. Op het einde van het bezoek hieven we het glas in een naburige taverne.

EENZAAM LEVEN IN BRUSSEL

Op 15 februari van dit jaar 2022 publiceert Statbel, het nationaal instituut voor de statistiek, een nieuwe kwartaalenquête over “de eenzaamheid, het geluksgevoel en de tevredenheid van de Belgen”. In de studie werden 5.000 Belgen van 16 tot 74 jaar bevestigd.

Het zal ons uiteraard niet verbazen dat “eenzaamheid vooral alleenstaanden en langdurig zieken” treft en dat “het geluksgevoel” zwakker is bij werklozen en langdurig zieken. Dit hadden we wel zelfs zonder de hulp van de statistiek kunnen vermoeden.

Als we dezelfde logica volgen zien we ook dat hoe hoger het inkomen en het opleidingsniveau, hoe groter de tevredenheid in de bevolking is. Uit het onderzoek blijkt dat 7,1% van de 25-49-jarigen zich altijd of meestal eenzaam voelt. Dit geldt ook voor 8,1% van de 50-64-jarigen en 8,5% van de 65-74-jarigen. Merk op dat “langdurig ziek zijn” de kans op het zich eenzaam voelen met 27,3% doet stijgen, en dat het alleen wonen voor kansverhoging van 16,7% zorgt.

Laten we er even aan herinneren dat deze gegevens gebaseerd zijn op 5.000 bevestigden, en dat we de extrapolatie dus met enige voorzichtigheid moeten interpreteren. De ervaring leert ons dat het eenzaamheidsgevoel in feite veel ruimer geïnterpreteerd kan worden dan louter hetgeen opgenomen is in deze studie. In de eerste plaats omdat de betrokkenen misschien niet allemaal psychologisch ‘klaar’ zijn om de situatie van eenzaamheid te erkennen, die op zijn

beurt voor neveneffecten zorgt in de sociale en relationele sfeer.

EENZAAMHEID ZIT OVERAL

Eenzaamheid slaat des te harder toe wanneer deze niet gewenst is. Vaak is eenzaamheid het gevolg van een armoedesituatie, sociale en/of medische problemen, een verzwakte psychologische balans, moeilijkheden binnen de familiale kringen, of een combinatie van meerdere elementen. Maar eenzaamheid kan uiteraard ook een gekozen levenssituatie zijn.

We herinneren ons allemaal de verhalen van mensen die maanden of soms jaren na hun dood in hun huis dood werden gevonden. De burens hadden zich nergens zorgen over gemaakt. Huur, gas en elektriciteit werden automatisch via domiciliëring betaald. Hun pensioen werd net zo automatisch uitbetaald. Het is dan vaak per toeval dat die mensen plots worden ontdekt en men geconfronteerd is met deze abominabele taferelen. Deze voorvallen zijn maar een voorbeeld van wat eenzaamheid kan veroorzaken, en brengen een structureel probleem inzake eenzaamheid en sociaal isolement aan het licht.

Uit de cijfers die we hierboven aanhaalden blijkt duidelijk dat het de oudsten zijn die het meest last hebben van eenzaamheid, maar we zien ook dat de jongere leeftijdsgroepen ermee geconfronteerd worden. Dit is onder andere het gevolg van een werkloosheidsituatie en de

onzekerheid die daarmee gepaard gaat. Ook de digitale kloof treft niet alleen onze ouderen. In een stad als Brussel speelt ook een verandering in de sociaal-etnische configuratie van de wijken en buurten een rol.

Een paar decennia geleden vond men in elke wijk haast een slager, een bakker, een kruidenierzaak, een boekverkoper en een veelheid aan volkse cafés waar mensen elkaar ontmoetten, elkaar op de hoogte brachten. In deze aangelegenheden vond men mensen met gemeenschappelijke herinneringen, die dezelfde cultuur deelden, een manier van spreken in verband hadden, de wereld op dezelfde manier zagen. Vandaag is dat allemaal verdwenen en in veel wijken van Brussel bevinden de laatste autochtonen zich letterlijk en figuurlijk in een ander land: een land dat vreemd is voor hen. Ze voelen zich daar ongemakkelijk en buitengesloten, ze voelen zich alleen en verlaten in hun eigen stad, in hun eigen straat.

STEDELIJK FENOMEEN

In België is het wezenlijk een stedelijk probleem. Al in de 17e eeuw had Jean Racine, de grote toneelschrijver, dit voorzien: "In de dichtstbevolkte steden kun je de grootste eenzaamheid vinden", zei hij. Het is een feit dat ouderen de negatieve effecten van eenzaamheid meer ervaren in steden dan op het platteland.

Steden bieden veel gemakkelijker toegang tot ontmoetingsplekken: winkels, sociale diensten, podia, diverse en gevarieerde activiteiten, vervoer, enz., maar ze herbergen niettemin veel geïsoleerde mensen, met name vanwege armoede: vrouwen die alleen zijn met kinderen, werklozen en uitkeringsgerechtigden, jonge volwassenen op zoek naar werk, gehandicapten, ouderen die worden geconfronteerd met het overlijden van een echtgenoot.

Vaak hebben deze mensen niet de middelen om iemand bij hen thuis te ontvangen, de kinderen kunnen hun klasgenootje niet uitnodigen om te logeren. De blik van de anderen wordt steeds moeilijker te verdragen. Deze mensen voelen zich ondergewaardeerd in de ogen van hun naasten en ook ten opzichte van zichzelf. Er is een gevoel van schaamte om bijstand te vragen. Bovendien

kennen veel van deze mensen hun rechten niet en weten ze niet waar en hoe ze informatie kunnen verkrijgen. Zo zijn er gevallen van analfabetisme en mentale achterstelling die een verschrikkelijke belemmering vormen in elk poging hulp te vragen. Dit is de vicieuze cirkel waarin sommige mensen vast komen te zitten en die hen nog kwetsbaarder maakt, waardoor ze nog meer geïsoleerd raken.

Daarbij komt nog de catastrofe van de voortdurende onveiligheid in een stad zoals Brussel. Deze onzekerheid vergroot de moeilijkheid om anderen te ontmoeten en een sociaal netwerk uit te bouwen. De onveiligheid is overal te vinden op de openbare weg en in het openbaar vervoer. Welke persoon met een ziekte, moeilijk te been of simpelweg psychisch verzwakt, wil in Brussel op een tram of een bus stappen? Vooral de lijnen die de moeilijke buurten bedienen en waar mensen met zeer lage inkomens noodgedwongen moeten wonen. Dit is de vicieuze cirkel waarin veel van onze landgenoten zich bevinden zonder hoop op verbetering, wat hun wanhoop en dus hun eenzaamheid vergroot.

SOCIALE ONZICHTBAARHEID

Een gevoel van sociale onzichtbaarheid vloeit voort uit deze terugtrekking op zichzelf onder bevolkingsgroepen die slecht worden opgenomen in statistieken en media, weinig zichtbaar zijn voor de overheid en weinig of slecht worden betrokken in het sociaal beleid. Het is een fenomeen dat met een crisis exponentieel stijgt in proportie.

"Het probleem van de eenzaamheid blijft groeien naarmate de onzekerheid toeneemt en de sociale crisis zich verderzet."

Deze situatie is een katalysator om afwijzing naar de samenleving te kweken, terugtrekking en zelfs geweld. Als de oudste van onze medeburgers het meest blootgesteld zijn aan eenzaamheid, mogen we de éénundergezinnen niet vergeten, waarbij vrouwen vaakst het slachtoffer zijn. Ook de langdurig werklozen, de arme studenten wiens middelen te beperkt zijn om van de gezelligheid (cafés, restaurants) te kunnen profiteren met hun medestudenten.

DE EENZAAMHEID WEEGT DOOR OP DE SOCIALE ZEKERHEID

Talrijke studies tonen aan dat sociaal isolement in verband kan worden gebracht met een verhoogd risico op lichamelijke en geestelijke gezondheidsproblemen (depressie, zelfmoord) en in verband staat met een verhoogd sterftecijfer en het risico op langdurig ziek te worden.

Eenzaamheid is een bron van zelfverachting, twijfels over het eigen kunnen, schuldgevoelens en schaamte. Het gebeurt steeds vaker dat depressies ontstaan waarbij deze mensen kwetsbaarder worden voor een ziekte. De eerste uiting van eenzaamheid is dat we minder bewegen, soms zelfs tot het verlies van motoriek, zoals vaak het geval is bij iets oudere mensen. We weten in hoeverre fysieke activiteit de kwaliteit van slaap, bloedsuikerspiegel en stress beïnvloedt. Vaak eten we ook minder goed waardoor er bijkomende onevenwicht ontstaan.

Mensen in een relatie gaan vaker naar de dokter, omdat de ene waakt over de gezondheid van de andere. Ongevallen thuis hebben ernstigere gevolgen als u alleen bent. Zich kunnen uitspreken, uitwisselen, is een voordeel van het sociale leven. Over het algemeen houdt eenzaamheid meer verband met de sociale integratie van het individu dan met zijn psychologische eigenschappen.

HOE EENZAAMHEID IN BRUSSEL BESTRIJDEN...

... en hoe leven of oud te worden in een wereld die we niet meer begrijpen?

Het Vlaams Belang stelt vast dat de OCMW's

hun opdracht niet meer vervullen tegenover de geïsoleerde autochtone bevolking, die sociaal, psychisch of medisch verzwakt is en vaak zelfs alle drie de eigenschappen tegelijk. Maatschappelijk werkers zitten aan hun stoel gekluisterd achter hun bureau door de dagelijkse toestroom van honderden buitenlandse hulpvragers.

Op deze manier is het voor hen onmogelijk om zich te verplaatsen en onze landgenoten in nood te ontmoeten die geïsoleerd zijn, verdwaald in een digitale wereld waar ze niets meer begrijpen. Ze kennen hun rechten niet, ze weten niet met wie ze moeten interageren, ze sterven van eenzaamheid en verdriet in een context van algemene onverschilligheid.

“Het is de taak van het OCMW en zijn sociaal personeel om deze mensen minstens tweemaal per jaar stelselmatig te ontmoeten, hen te helpen de hulp te verkrijgen waarop ze recht op hebben, hen te begeleiden, gerust te stellen en hen te ondersteunen met menselijkheid en warmte.”

Het is nodig om serieuze non-profitorganisaties te helpen wiens bestaansreden is om te strijden tegen het isolement van mensen. Deze non-profitorganisaties moeten apolitek zijn en hun rekeningen moeten serieus worden gecontroleerd. Er zijn te veel valse organisaties zonder winst oogmerk die gesubsidieerd worden voor het werk dat ze eigenlijk niet doen.

We zijn ook van mening dat ieder van ons een kleine inspanning moet leveren om de solidariteit te herstellen met de mensen die in eenzaamheid leven, zeker wanneer het over onze burens gaat. Een glimlach, een paar woorden uitwisselen, het is zo weinig moeite en het is ô zo belangrijk voor hen. Iedereen moet zichzelf afvragen: wat kan ik bieden aan deze mensen. Er zijn zoveel initiatieven om derde wereldlanden te helpen, terwijl er zo weinig ondernomen wordt ten gunste van onze meest kwetsbare landgenoten.

ASIELAANVRAGEN VAN KWAAD NAAR ERGER

Nadat het aantal asielaanvragen in september reeds de kaap van 4.000 overschreed, liep dat cijfer in oktober verder op tot welgeteld 4.224. “Het is hallucinant dat deze regering met staatssecretaris De Moor (cd&v) op kop hardnekkig blijft weigeren om ook maar één geloofwaardige maatregel te nemen om de ongeziene instroom in te dammen”, zegt Kamerlid Dries Van Langenhove. Het contrast met de Scandinavische landen kan niet groter zijn waar met name in Zweden een heuse trendbreuk werd gemaakt.

Het einde van de asielcrisis is niet in zicht. Wel integendeel: het gaat gewoon van kwaad naar erger. Dat wordt nog maar eens bevestigd door de recente asielstatistiek die (andermaal) met bijzonder veel vertraging werd vrijgegeven. Nadat het aantal asielaanvragen in september reeds de kaap van 4.000 overschreed, liep dat cijfer vorige maand verder op tot welgeteld 4.224.

Dat brengt het totale aantal asielaanvragen voor de eerste tien maanden van dit jaar op bijna 31.000 (30.860 om precies te zijn). **Aan dit tempo zal België eind dit jaar rond de 40.000 asielaanvragen afklokken**, waarmee we niet meer ver verwijderd zijn van het aantal dat tijdens de grote asielijsbreuk van 2015 werd geregistreerd. Voor de volledigheid dient daaraan toegevoegd dat de 60.000 Oekraïense vluchtelingen niet in dit cijfer zijn inbegrepen vermits zij buiten het klassieke asielstatuut vallen.

In het licht van de almaar verder piekende asielaanvragen is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ronduit hallucinant dat deze regering – staatssecretaris De Moor (cd&v) op kop – hardnekkig blijft weigeren om ook maar één geloofwaardige maatregel te nemen om de ongeziene instroom in te dammen. Het contrast met de – tot voor enkele jaren bij illegale immigranten bijzonder populaire – Scandinavische landen kan niet groter zijn. Zelfs in een land zoals Zweden – nog niet zo lang geleden zelfverklaarde ‘humanitaire grootmacht’ en ‘wereldkampioen politieke correctheid’ – werd op het vlak van asiel en migratie ondertussen een heuse trendbreuk gemaakt.

“Asielaanvragen niet ‘managen’ maar indammen en doen afnemen”

Net zoals in Denemarken, komt de focus van het Zweedse regeringsbeleid niet langer te liggen op het ‘management’ van de instroom, maar in eerste instantie op het indammen ervan. Het contrast met het Belgische beleid kan niet groter zijn. Zelfs binnen het wereldvreemde en knellende EU-carcen is er nog heel wat marge tot verstrakking van het asiel- en immigratiebeleid. De nieuwe Zweedse regering heeft in alle duidelijkheid aangekondigd dat ze deze marge maximaal zal benutten. De Belgische regering weigert dat tot op heden manifest te doen. De gevolgen zijn dan ook navenant.

BRUSSEL DOORHEEN DE TIJD

ROODEBEEK

SMEEKBEDE MIVB AANPAKKEN DRUGSPROBLEEM IN METROSTATIONS ONBEANTWOORD

Een hulpkreet van de Brusselse vervoersmaatschappij om een dringend politiek initiatief tegen de steeds toenemende overlast van drugsgebruik en drugshandel in de metrostations wordt beantwoord door de oprichting van een zoveelste taskforce... *"Dat is de mensen gewoon uitlachen!"*, stelt Brussels fractievoorzitter Dominiek Lootens-Stael na het antwoord van Minister voor mobiliteit Elke Van den Brandt (Groen) gehoord te hebben. Minister-president Rudi Vervoort (PS) moet het veiligheidsbeleid coördineren, maar laat zich opnieuw opvallen door stilzwijgen. Er moet een effectief politieoptreden komen tegen druggebruik en een MIVB-veiligheidsdienst die proactief maar ook repressief kan optreden. Het gedoogbeleid moet stoppen!

Men wil dat meer mensen het openbaar vervoer nemen, het wordt evenwel voor heel veel Brusselaars onmogelijk gemaakt met de wagen te rijden. Daarom is een veilig en comfortabel openbaar vervoer nodig, niet in het minst voor ouderen en zwakkere gebruikers. Een nultolerantie voor drugshandel en drugsgebruik in de infrastructuur van het metronet lijkt een minimale vereiste op het vlak van veiligheidspreventie. De toenemende aanwezigheid van drugsgebruikers in metrostations aan is een bedreiging voor het comfort en de veiligheid van de reizigers.

Na 18 uur is het voor velen onmogelijk geworden het openbaar te gebruiken wegens de onveiligheid. De MIVB werkt samen met een aantal hulporganisaties maar wil vooral dat de politie effectief en doortastend ingrijpt en er voor zorgt dat druggebruik en drugshandel verdwijnen uit de stations.

Volgens Dominiek Lootens-Stael moet er een duidelijk antwoord van minister-president Rudi Vervoort komen: *"Vervoort is het hoofd van de regering en heeft bovendien zeer duidelijke taken op het vlak van veiligheidscoördinatie. Hij moet het politiebeleid in de metrostations coördineren en zorgen dat de drugsgebruikers uit de straten en metrostations verdwijnen. Maar hij laat zich niet horen en stuurt zijn collega Van den Brandt vooruit die niet verder komt dan een zoveelste taskforce en overleg."*

OOK VEILIGHEID IS EEN WEDERKEREND PROBLEEM

De grote frustratie van het personeel en de reizigers is de straffeloosheid. Het personeel vraagt meer veiligheidspatrouilles, ook op het bovengronds net, samen met een snellere respons van de politie. Er is nood aan een nieuwe en sterkere veiligheidscultuur op alle niveaus. Maar het grote knelpunt op het openbaar vervoer is tekenend voor de globale Brusselse situatie: politie en justitie reageren niet adequaat op asociaal en crimineel gedrag. En dat is de politieke verantwoordelijkheid van de beleidspartijen. We eisen dan ook een doortastende aanpak van de criminaliteit.

"Daders van agressie en criminele feiten komen er te vaak ongestraft vanaf"

Men heeft in het verleden de MIVB veiligheidsdiensten vleugellam gemaakt. Hun uitgebreide bevoegdheden moeten in ere worden hersteld zodat ook zij samen met de politie proactief en waar nodig repressief kunnen optreden.

VLAAMS BELANG IN AC

De Brusselse afdeling van het Vlaams Belang deelde op donderdag 20 oktober stressballetjes uit aan de automobilisten die in de file stonden ter hoogte van het kruispunt tussen de Wetstraat en de Regentlaan. Op de balletjes staat te lezen "Good Move = No Move".

"Sinds de invoering van het Brusselse gewestelijke circulatieplan 'GoodMove' is er nog nooit zoveel file geweest, het is elke dag een georganiseerde chaos voor wie zich in de hoofdstad wil verplaatsen" zegt Dominiek Lootens-Stael, fractieleider voor het Vlaams Belang in het Brussels Parlement.

"Straten die vroeger rustig waren zijn plots drukke verkeersaders geworden. Waar men vroeger snel van A tot B kon rijden, wordt men nu verplicht om grote omwegen te maken, waardoor men met zijn voertuig langer in het verkeer staat dan

nodig. Onze handelaars die rekenen op een cliënteel dat met de wagen komt zijn gewoonweg niet meer te bereiken. In heel het gewest, ook op plaatsen waar dat geen enkel nut heeft, werd de zone 30 ingevoerd. Zelfs ziekenwagens en brandweerwagens geraken niet meer op een normale manier op hun bestemming." stelt afdelingsvoorzitter en senator Bob De Brabandere vast.

GROENE WAANIDEEËN

Verblind door groene waanideeën en ideologische prietpraat speelt de Brusselse regering met 'GoodMove' letterlijk met levens. De leefbaarheidsproblematiek, waaronder mobiliteit ook valt, is geen prioriteit voor de machtspartijen. Zich verplaatsen in Brussel is nog nooit zo moeilijk geweest, en dat naast de alomtegenwoordige criminaliteit, vuiligheid en verloedering. Het enige

TIE TEGEN GOOD MOVE

dat men wel gepresteerd heeft, is de al penibele verkeerssituatie in onze stad zo mogelijk nog te verergeren. Het zogeheten GoodMove-plan is uitgedraaid op een NoMove. Brussel stond stil en staat vandaag nog steeds stil, en dat zo mogelijk op meer plaatsen dan voorheen.

“Voor het Vlaams Belang moet er aandacht zijn voor een mobiliteitsbeleid voor álle Brusselaars, of ze zich nu met de wagen, het openbaar vervoer, de fiets of te voet verplaatsen. Dit hebben we samengevat in een folder die ook in alle Brusselse brievenbussen verdeeld werd. Deze problematiek is te gevoelig om over te laten aan wereldvreemde Ecolo-ideologen”, besluit Dominiek Lootens-Stael.

Het is ondertussen een gewoonte geworden dat de Franstalige pers hier niets over zegt. Gelukkig werd de actie wel in de Nederlandstalige pers aangekaart, zowel op de VRT als op stadsmedium

BRUZZ.

IN ALLE BRUSSELE BRIEVENBUSSEN

Zoals hiernaast gezegd werd er een folder verdeeld in alle Brusselse brievenbussen. Het Vlaams Belang is inzake Good Move geen protestpartij, maar een partij die actief meedenkt over alternatieven zodat Brussel weer een leefbare stad kan worden. In onze folder kaarten we bijvoorbeeld het tekort aan randparkings aan, de verloederde situatie van ons openbaar vervoer, maar ook de sociale en economische impact van het circulatieplan.

Indien u de folder niet ontving, stuur dan gerust een mail naar brussel@vlaamsbelang.org met uw adres zodat wij er eentje kunnen opsturen.

B**ANALYSE**

PANO ROND BRUSSELS AFVALBELEID BEVESTIGT ANALYSE VLAAMS BELANG

Het falend netheidsbeleid in het multiculturele Brussel is een oud zeer dat ook het huidige bestuur niet onder controle krijgt. Voor het personeel op het terrein is het dweilen met de kraan open, maar de diensten worden slecht geleid.

Het gewestelijk agentschap Net.Brussel kreeg recent nog een slecht auditrapport. De machtsstrijd tussen socialisten en groenen verhindert een ingrijpende herstructurering. Maar bovenal staan deze linkse coalitiepartijen op de rem voor een harde aanpak en dit omwille van electorale redenen. Het Vlaams Belang wijst in deze context op de de socioculturele kenmerken van een groot deel van de multiculturele Brusselse bevolking. Het Vlaams Belang pleit dan ook voor hogere boetes en pakkansen door camerabewaking.

DUIZENDEN KILO'S AFVAL OP DE OPENBARE WEG

De cijfers die in de uitzending naar voor worden gebracht zijn hallucinant. **In de gemeente Schaarbeek haalt men ELKE DAG 19 ton illegaal afval op.** In Anderlecht is dat 18 ton per dag, en dat voor gemeenten van om en bij de 125.000 inwoners. In Brussel-Stad wordt dan weer elk jaar 2500 ton aan illegaal afval opgehaald. In rijkere gemeenten als Ukkel met 85.000 inwoners gaat het om amper twee ton per dag.

“Vlaams Belang bepleit harde aanpak vervuilers plus hervorming afvalorganisaties”

Het grote verschil tussen de gemeenten en wijken is opmerkelijk. Het is duidelijk dat de grootste overlast zich concentreert in de meest multiculturele buurten waar het ontbreekt aan sociale samenhang en controle. En hoe reageren de stad Brussel en het Gewest op deze groeiende schandvlek? Niet door de vuilnisdiensten beter te besturen. Niet door de daders keihard aan te pakken. Maar door al het sluikstorten te aanvaarden en weg te laten halen door extra ophaaldiensten. Wie in een modale Vlaamse straat een zak sluikstort op straat gooit, krijgt een boete. Wie dat doet in Anderlecht, krijgt gratis extra ophaaldiensten.

ZWAAR BEBOETEN

Volgens het Vlaams Belang moet het gewest dan ook radicaal van schouder veranderd worden. De ingezette middelen en mensen moeten beter georganiseerd worden door onder meer het auditrapport van Net.Brussel te volgen. Het sluitstuk van het probleem ligt echter bij de aanpak van de daders. De huidige boetesommen moeten worden verdrievoudigd en de pakkans moet hoger door camera's en patrouilles nabij risicoplaatsen. Tot slot moet eindelijk rekening gehouden worden met de socio-culturele context. Binnen veel bevolkingsgroepen worden onze (afval)regels niet gerespecteerd en heersen asociale attitudes ten aanzien van de overheid en de medeburgers. Sensibilisering is hier op zijn plaats.

MINISTER MARON (ECOLO) SCHIET DUIDELIJK TE KORT

Leefmilieuminister Alain Maron (Ecolo) wijst in de uitzending op de investeringen en op zijn plan 'CleanBrussels', maar het Vlaams Belang is niet overtuigd. Beter georganiseerde en snellere opkuis van de zwarte punten, meer vuilbakken, meer recyclageparken... We stellen het reeds tientallen jaren voor, leuk dat men ons eindelijk wil volgen. Maar zoals de buurtbewoners in de uitzending duidelijk aangeven, is gebrek

aan burgerzin en een stevige dosis egoïsme in veel gevallen het grote probleem; een duidelijk samenlevingsprobleem dus. En dat probleem durft Maron niet benoemen.

Het wordt tijd voor een wijkgerichte aanpak rekening houdend met de socioculturele context waarbij bewoners op hun plichten worden gewezen. Een netheidsbeleid dat kort op de bal speelt. Oplossingsgericht, preventief, maar zeker ook repressief!

WAT STELT HET VLAAMS BELANG NU VOOR?

Voor een stad die zichzelf promoot als Europese hoofdstad ligt Brussel er vaak maar vies bij. Het Vlaams Belang wil van Brussel een voorbeeldstad maken op het vlak van openbare netheid. Daarom stellen we voor:

1. De inrichting van meer en betere containerparken waarvan de openingsuren zijn aangepast op de werkende Brusselaar. Meer containerparken die meer afvalsoorten aanvaarden en die 6 dagen op 7 open zijn.
2. Actief opsporen en beboeten van sluikstorters, desnoods met cameratoezicht.
3. Gratis maken van de containerparken voor de Brusselaars. Sorteren en recycleren moet iedereen kunnen, ook zij die het minder breed hebben.
4. Vuilnisophaling 's avonds buiten de spitsuren organiseren zodat vuilzakken gedurende de nacht niet opengescheurd raken en straten niet kunstmatig vuil worden.
5. Aanleg van ondergrondse afvalcontainers in dichtbewoonde wijken zodat de straten geen stortplaatsen worden.
6. Net Brussel exclusief bevoegd maken voor het afvalbeleid van de hoofdstad. Op dit ogenblik zijn zowel de 19 gemeenten als het gewest bevoegd voor het afvalbeleid, en dat zorgt voor inefficiëntie.
7. Het gebruik van statiegeld aanmoedigen om recyclage te bevorderen en de afvalberg te verminderen.

Nieuwjaarsreceptie

29/01/2023
Vanaf 11u00

Raad Vlaamse Gemeenschapscommissie
Lombardstraat 61, 1000 BRUSSEL

Met Filip De Man,
Europarlementslid